Prostovoljno gasilsko društvo

BUKOŠEK

90. obletnica društva

1926 - 2016

Bodi dan ali noč, brat gre bratu na pomoč.

Zbornik je izdalo: PGD Bukošek

Leto izdaje: julij, 2016

Uredila: Stana Molan in Boris Poček

Naklada: 300 izvodov

Oblikovanje in tisk: AR-tisk Bukošek

Gradivo za zbornik je povzeto iz arhiva PGD Bukošek, zbornikov iz leta 2001 in 2006 ter pričevanj vaščanov.
Iskreno se zahvaljujemo vsem, ki ste se odzvali in nam pomagali pri zbiranju gradiva ter z nami delili svoje spomine.

1926 do 2016

Ta zbornik je namenjen spominu in zahvali vsem generacijam gasilk in gasilcev, ki skozi desetletja opravljajo plemenito poslanstvo pomagati ljudem v nesreči, skrbijo za razvoj in napredek gasilskega društva in s tem celotne vasi ter so nosilci kulturnega in družabnega življenja.

90 let uspešnega delovanja PGD Bukošek

Gasilstvo – plemenita tradicija, ki povezuje ljudi

Spoštovani gasilke in gasilci Prostovoljnega gasilskega društva Bukošek!

Ob visokem jubileju vašega društva vsem članicam in članom čestitam, saj ste s svojo voljo, predanostjo in prostovoljnim delom poskrbeli za ohranitev in razvoj vašega društva. Gasilska društva so v naši občini Brežice pomemben dejavnik razvoja kraja in povezovanja ljudi. Poleg vaše osnovne dejavnosti, skrbi za požarno varnost in pomoč ob nesrečah, je bilo vaše društvo tudi tesno povezano s kulturno dejavnostjo, ki je združevala vaščane in bogatila družabno življenje vaše krajevne skupnosti in širše.
Kot župan in občan sem ponosen na vse prostovoljne gasilske in gasilce, ki ste organizirani v kar 31 društev in svoj prosti čas namenjate plemenitemu poslanstvu – skrbi za požarno varnost in pomoč pri drugih nesrečah. Članice in člani PGD Bukošek svoje poslanstvo odlično opravljate že devet desetletij. Številne vaje, izobraževanja in usposabljanja ter intervencije krepijo vašo medsebojno povezanost in povezanost s krajem. Veseli me, da imate v svojih vrstah mlade, ki si pod vodstvom izkušenejših članov pridobivajo potrebno znanje in izkušnje, da bodo ohranili tradicijo gasilstva v vašem kraju tudi v prihodnje.
Po zakonu je lokalna skupnost, Občina Brežice, odgovorna za izvajanje požarne varnosti v naših krajih. Na občini se zavedamo pomena gasilskih društev, zato skupaj z Gasilsko zvezo Brežice skrbimo za zagotavljanje sredstev za nemoteno delovanje, za potrebna izobraževanja in nabavo primerne gasilske opreme, ki je pogoj za varno delo gasilk in gasilcev. V preteklih letih smo z vašim društvom uspešno sodelovali pri zagotovitvi prostorov za delovanje KS Zakot-Bukošek-Trnje, ki se nahajajo v gasilskem domu, in s tem omogočila delno prenovo doma, kjer se ob različnih priložnostih srečujete tako člani društva kot krajani.

Ob vašem visokem jubileju, 90-letnici uspešnega delovanja društva, vam v imenu Občine Brežice in v svojem imenu iskreno čestitam. Naj bo praznovanje priložnost, da se vsem vam, spoštovani članice in člani PGD Bukošek, zahvalim za vaš trud in čas, ki ga namenjate ohranjanju in razvoju gasilstva. Občina Brežice se bo še naprej trudila, da bo v okviru danih možnosti in zakonodaje gasilskim društvom zagotavljala sredstva in opremo za nemoteno delovanje, seveda pa ste najpomembnejši dejavnik društva vi, gasilske in gasilci. S svojo srčnostjo in pripravljenostjo pomagati drugim ste vzgled za vrednote, ki postajajo v današnjem času čedalje bolj redke in so zato še toliko bolj vredne vsega spoštovanja. Želim vam, da vas tudi v prihodnje povezujejo dobri medsebojni odnosi in da društvo uspešno popeljete v novo desetletje!

Ivan Molan, župan Občine Brežice

Ob 90. letnici PGD Bukošek

Spoštovane gasilke, gasilci, gasilska mladina, veterani PGD Bukošek!

Da je ogenj dober sluga a slab gospodar, je človek spoznal že zelo zgodaj. Kako so ga v različnih obdobjih krotili, pa si težko predstavljamo. Gasilska društva so nastajala iz stisk ljudi ob naravnih in drugih nesrečah, ki jih je bilo mogoče obvladovati le skupno.
PGD Bukošek svojo pomembno vlogo potrjuje že 90 let in je globoko zasidrano v zavesti, kar nekaj generacij krajanov.
V vseh letih delovanja se je PGD Bukošek razvil v sodobno organizacijo, z visoko stopnjo organiziranosti in usposobljenosti, kar pomeni, da je sposobno izvajati zahtevne naloge v sistemu varstva pred naravnimi in drugimi nesrečami.
Pri svojem poslanstvu bukoški gasilci izkoriščate svoje bogate izkušnje, znanje, stalno strokovno izpopolnjevanje in usposabljanje pa sta garancija za učinkovito reševanje in nudenje pomoči tudi v naprej. Posebej pa je v PGD Bukošek dan velik poudarek pri vključevanju mladine in žena v vaše vrste in na tekmovalnem področju. Tekmovalne desetine od pionirjev, mladine, članic, članov in veteranov so ponesle ime vašega društva in GZ Brežice široko po Sloveniji in Hrvaški, kjer ste dosegali zavidljive rezultate.
Veliko dogodkov je vtkanih v 90. let delovanja vašega društva, prijetnih in manj prijetnih. Prihajali in odhajali so sistemi in posamezniki, ki so obeležili vsak svoj čas delovanja društva. Številni člani vašega društva, ki s prostovoljnim delom in odpovedovanju prostemu času in denarju ohranjajo gasilsko organizacijo, ostajajo pri svojem delu po navadi neimenovani in velikokrat brez zahvale.
Ne glede na občasne težave je razvoj gasilstva ob sistemski pomoči države in lokalne skupnosti ter ob velikem prizadevanju vaših članov, še vedno v koraku s potrebami časa in prostora. Uspešno izvrševanje nalog in številčnost na raznih prireditvah, vedno znova potrjujejo zavzetost vaših članov pri izvrševanju nalog, ki vam jih zaupa GZ Brežice. Življenje prinaša vsak dan nove izzive in tudi nevarnosti, ki jih je potrebno obvladovati. Od vseh vas, ki v bukovškem gasilstvu delujete ta čas in od našega medsebojnega sodelovanja in zagotavljanja materialnih pogojev, pa je odvisen obstoj in nadaljnji razvoj gasilstva.
Ob 90. letnici delovanja PGD Bukošek izrekam zahvalo za dosežke in opravljeno delo v imenu vseh organov GZ Brežice in iskrene čestitke z željo, da tudi v bodoče tako zavzeto in odgovorno opravljate svoje humanitarno poslanstvo, pri druženju z gasilci v vašem prvem operativnem sektorju in gasilci iz vaših prijateljskih društev v Sloveniji in na Hrvaškem.
Pa veliko prijetnih trenutkov ob praznovanju.

Predsednik GZ Brežice:
Mihael Boranič VGČ II. stp.

Spoštovane gasilke in gasilci ter krajani naše krajevne skupnosti

Devetdeset let mineva od tedaj, ko so se napredni in osveščeni vaščani odločili, da tudi Bukošek potrebuje gasilsko četo za varstvo pred požari, ki so bili v tistih časih kar pogosti. Hitro se je izkazalo, kako modra je bila ta odločitev, saj se je okoli gasilcev začelo razvijati tudi kulturno in družabno življenje. Prvi gasilski dom je bila današnja kapelica ob domačiji Bratanič. Pozneje so gasilci postavili leseno lopo, v petdesetih letih pa se je začela izgradnja novega gasilskega doma z dvorano, kuhinjo in garažo. Tako smo gasilci dobili prostor za učenje gasilskih veščin, ostali vaščani pa za srečanja ob različnih prireditvah. Mnogo lepega smo doživeli v domu in ob njem. Tu smo se pripravljali na tekmovanja, imeli športna srečanja, deloval je amaterski oder, organizirali smo številne prireditve in praznovanja. Kar nekaj generacij se je v teh letih že zamenjalo v naših vrstah. Sožitje izkušenj in mladosti je garancija za uspešno delo in zelo smo ponosni na naše mlade, prizadevne in predane članice in člane A. Ti so že sedaj mentorji najmlajšim in tako gradijo temelje za naprej.

V zadnjem desetletju smo si kot prioriteto zadali temeljito preureditev gasilskega doma. S kupnino, ki smo jo dobili s prodajo prostorov Občini Brežice za potrebe Krajevne skupnosti Zakot-Bukošek-Trnje, smo uredili dvorano, kuhinjo in sanitarije ter uredili ogrevanje s toplotno črpalko. Čaka nas še veliko dela, vendar upamo, da nam bodo vaščani, ki so skoraj tudi vsi gasilci, pomagali s prostovoljnim delom in prispevki.

Ob našem skupnem jubileju čestitam vsem gasilkam in gasilcem, krajanom naše krajevne skupnosti ter se zahvaljujem za ves trud in vloženo delo za napredek našega društva.

Predsednik PGD Bukošek
Viki Deržič

Kratki pregled zgodovine gasilstva

Zgodovina gasilstva sega daleč nazaj v dobo prvih civiliziranih ljudstev, človek sam pa se je z ognjem srečal že prej. Stara ljudstva, kot so Asirci, Perzijci, Kitajci in drugi, so se na različne načine bojevala z ognjem, a o tem vemo zelo malo. Prve nočne stražarje, ki so čuvali mesta pred sovražniki in hkrati pred požari, so poznali že stari Grki. Najbolje pa so uredili gasilsko službo Rimljani. Poleg državnih, poklicnih gasilcev so v rimskih časih poznali tudi društveno »prostovoljno« gasilstvo.

Po propadu rimskega imperija je propadla gasilska služba in vse do 12. stoletja ne poznamo organizacije, ki bi sistematično ukrepala proti požarom. Šele po velikem dunajskem požaru, ki je opustošil skoraj celo mesto, so leta 1276 mestni veljaki uvedli prvi požarni red Rudolfa Habsburškega, ki je odrejal na kakšen način naj se bojujejo z ognjem, določal gasilsko orodje, način gradnje hiš, predpisoval material za pokrivanje streh. Poleg tega pa so strogo kaznovali tistega, ki je požar namerno podtaknil. Kmalu po uvedbi prvega požarnega reda so požarne rede – predpise, izdajala še druga mesta (Ljubljana leta 1676). Požarni redi, ki so jih imela mesta v 14. in 15. stoletju, so si bili zelo podobni in so v glavnem določali naslednje: »Kdor zapazi ogenj, mora kričati GORI!« Ob požaru morajo vzdrževati najstrožji red: »Mestna vrata se zapro, meščani si odenejo oklepe in zasedejo obzidje, tatvina na požarišču se kaznuje s smrtjo. Zidarji in tesarji morajo priti z orodjem, vrtnarji, viničarji in nosači pa morajo v sodih dobavljati vodo.« Vodstvo gašenja je bilo poverjeno mestnemu sodniku. S požarnimi redi se je počasi začela urejati tudi gasilska služba.

Na Slovenskem zasledimo prve resnejše poskuse, da bi se ustanovila organizacija z gasilsko službo, ki bi bila vedno in strokovno pripravljena za gašenje požarov, v začetku šestdesetih let 19. stoletja. Za začetek razvoja prostovoljnih gasilskih društev štejemo leto 1869, ko je bila 18. septembra v Metliki, ustanovljena prva »požarna bramba«. Pozneje so se prostovoljna gasilska društva ustanavljala tudi v drugih slovenskih mestih, največkrat po večjih ali manjših požarih, pri katerih so bili ljudje nemočni in nesreče niso mogli niti preprečiti niti omejiti.

Čelada načelnika Prostovoljnega gasilskega društva Metlika iz leta 1885.
Vir: http://www.gasilec.net/organizacija/zgodovina

Hitra rast prostovoljnih gasilskih društev je pripeljala k ustanovitvi gasilskih zvez, s ciljem povezovanja deželnih društev med seboj. Na Slovenskem je bilo do leta 1914 ustanovljenih že 378 gasilskih društev, ki so bila združena v osem gasilskih zvez.

V gasilskih društvih so člani delovali v duhu gesla: »**Bogu v čast, bližnjemu v pomoč!**«

Po razpadu Avstroogrske monarhije so se dogajale organizacijske spremembe, a prostovoljno gasilstvo se je v Sloveniji širilo. Hud organizacijski udarec je prostovoljno gasilstvo na Slovenskem doživljalo v času 2. svetovne vojne, saj je bilo v veliki meri njeno delovanje prekinjeno ali močno omejeno.

Ročna gasilna brizgalna brentača. Take so imela gasilna društva pred 2. svetovno vojno in po njej
Vir: http://www.gasilec.net/organizacija/zgodovina

Po vojni, je bil 19. maja 1948, sprejet Zakon o prostovoljnih gasilskih društvih, ki je omogočal skoraj popolno samostojnost gasilskih društev in zvez. Istega leta je bila ustanovljena tudi Gasilska zveza LR Slovenije. Gasilska organizacija se je v naslednjih letih krepila na vseh področjih svojega delovanja. Okrepila je preventivno dejavnost, organizirala društva Mladi gasilec v osnovnih šolah, razvijala kulturno-preventivno in propagandno dejavnost, krepila strokovno usposobljenost svojih članov, predvsem pa postala uspešna organizacija za gašenje in reševanje pri elementarnih nesrečah.
Posebej velja omeniti, da je v gasilskih društvih zelo veliko žensk. Po doslej znanih podatkih ima gasilska organizacija v Sloveniji na celotno število članov največ članic in mladine v Evropi.
(Vir: ZGODOVINA GASILSTVA, Delovno gradivo za mladinska gasilska tekmovanja)

Kako pa smo začeli v Bukošku?

V prvi polovici 20. stoletja je Bukošek imel precej drugačno podobo kot danes. Večina hiš je bila lesenih, prav tako gospodarska poslopja. Verjetnost požarov je zato bila toliko večja in osveščeni vaščani so začutili potrebo, da se organizirajo v boju proti tej naravni nadlogi.

Stara panonska hiša, značilna tudi za naše kraje
Vir: http://www.sava-hotels-resorts.com

Kot začetek organiziranega gasilstva v Bukošku štejemo leto 1926. Maja tega leta se je zbralo dvanajst vaščanov in se dogovorilo, da ustanovijo gasilsko četo. Šestega junija istega leta je bil ustanovni občni zbor, ki so ga sklicali ustanovni člani: Franc Ogorevc, Franc Kržan, Jože Šetinc, Valentin Deržič, Jernej Molan najst., Martin Molan, Franc Petan, Joško Deržič, Ivan Nepužlan, Martin Ivanjšek, Franc Tolas st., in Ivan Lupšina. Kmalu so se jim pridružili novi člani, tako da jih je leta 1941 bilo 28. Za tiste čase je četa bila med močnejšimi gasilskimi društvi v našem okraju, ki je imel sedež v Sevnici.
Tako kot povsod na Slovenskem je naloga gasilskega društva tudi v Bukošku bila, in je še danes, veliko več kot le gašenje in reševanje v primeru požarov. Tu so ljudje našli socialno oporo in solidarno, nesebično pomoč ob vsakršni nesreči.
Skozi gasilsko društvo so člani izkazovali pripadnost slovenskemu narodu, bilo je gibalo napredka v vasi in organizator kulturne dejavnosti ter družabnega življenja.

Gasilska četa, 1934

Že prvo leto po ustanovitvi, so sredi avgusta gasilci iz Bukoška priredili veselico na dvorišču Jožeta Deržiča.
Ker je bilo pri pripravi veselice veliko prostovoljnega dela in prispevkov vaščanov, je bil tudi izkupiček dokaj znaten. Prav ta je omogočil, da je društvo lahko kupilo prvo opremo. Tako so leta 1927 nabavili ročno brizgalno črpalko, ki so jo uporabljali vse do začetka 2. svetovne vojne. Leta 1928 so od Marije Bratanič odkupili zemljo, in na njej postavili leseno lopo, v kateri je bila orodjarna.
Že pred vojno so v Bukošku imeli gasilski avto, saj so iznajdljivi domači obrtniki predelali starega forda, tako da je služil svojemu namenu.
Vzporedno z razvojem gasilstva se je razvijalo tudi družabno življenje in kulturno umetniška dejavnost.
V vasi je bilo v tistem času kar nekaj nadarjenih glasbenikov. Ljudski instrument je bil seveda harmonika in kar trije Bukošani so v tridesetih letih dobro znali nategniti meh. Jože Deržič, Franc Gerjevič in Ivan Petan-Johan so ljudi zabavali ob različnih priložnostih. Spomnimo se pripovedovanja naših dedov in babic, kako so se znali ob koncu dneva, po opravljenem delu poveseliti na »pušišankih«, se zavrteti na »podih« po končanem ličkanju, pele so se podoknice ob praznovanju godov in rojstnih dni. Še posebej veselo je bilo ob Jožefovem, saj je bilo v vasi veliko Jožetov in Jožic-Pepc. S harmoniko so pospremili fante k vojakom ter ženina in nevesto pred oltar.

Sem fantič mlad vesel k vojakom bodem šel,
dekle doma pustil – ljubezen obljubil,
dekle doma pustil ljubezen obljubil,
al ´ ona se ta čas mi poroči.

(Avtorja: Stanko in Viktor Deržič)

Tamburaši v predvojnih letih

To je bil čas, ko v vasi niti radia še ni bilo in so ljudje imeli stik le z živo glasbo. Zato ni čudno, da so se mladi fantje odzvali pobudi Franca Petana, ki je znal gosti na violino, da ustanovijo tamburaški zbor. Za bisernice, brače, in bas so poprijeli: Martin Bevc, Anton Bratanič, Stanko Bratanič, Jernej Molan, Franc Petan – kapelnik in Jože Žmavc.

Franc Petan je imel že pred vojno vlogo prosvetarja, ta naziv pa je obdržal tudi po vojni. A ni imel razvitega talenta le za glasbo, ampak je vpeljal še gledališko dejavnost. Začeli so z enostavnimi igrami, ki so navdušile občinstvo, zato so dobili pogum in nadaljevali z bolj resnimi predstavami. Odhajali so na gostovanja po sosednjih krajih in tako razveseljevali kmečko prebivalstvo.

Vse aktivnosti v vasi so zastale med vojno, od leta 1941 do 1945, saj so vaščani postali izgnanci, naše kraje pa so naselili Kočevarji, Nemci s Kočevskega.

Čas po vojni

Po končani vojni so se domačini vrnili na izropane domove in našli prazen gasilski dom. Veselje ob vrnitvi na domača ognjišča je dalo ljudem nov zagon. To je bil čas velike enotnosti med vaščani in gasilsko društvo je bil vezni člen med ljudmi. Radi so prihajali na delovne akcije, se udeleževali tečajev za izprašane gasilce, se šolali za gasilske častnike, ustanavljali nove desetine in se udeleževali tekmovanj, s katerih so se vračali s številnimi priznanji.

Lesena lopa s sušilnim stolpom kliče po obnovi

Počasi so začeli nabavljati tudi opremo in prva povojna pridobitev je bila ročna vprežna črpalka, ki bi bila uporabna še danes, vendar je ob vsej moderni opremi le še lep okras.
Motorno brizgalno je društvo dobilo 1948. leta, nato pa leta 1969 še motorno črpalko »Jadranko« in s tem so bil gasilci v Bukošku zopet dobro tehnično opremljeni.

30 let skupnega dela

Ponovno je zaživelo tudi družabno in kulturno življenje. Po vasi so znova zadoneli zvoki tamburic, nekateri starejši so odnehali, pridružili pa so se mladi. Tradicija tamburaškega zbora se je nadaljevala vse do šestdesetih let.

Mladi tamburaši v šestdesetih letih

Mlade tamburaše je vodil Franc Bratanič – Bene, ki je bil zelo nadarjen za glasbo. Čeprav je bil tudi glasbeno izobražen, saj je obiskoval glasbeno šolo, se je veliko naučil sam. Praktično ni bilo instrumenta na katerega ne bi znal zaigrati. Pod njegovim vodstvom se je formiral Gasilski ansambel Bukošek. Z njim so za instrumente poprijeli še Stanko Deržič, Anton Šepetavc, Viktor Deržič, Franc Bratanič, Drago Petan, Franc Petan ml. in Tone Hervol. Ansambel je pridno vadil in dobivali so vedno več povabil na nastope po brežiški občini pa tudi izven nje. Skrbeli so tudi za podmladek in leta 1958 se je rodil narodno zabavni ansambel Veseli vandrovčki. Vodja je postal Stanko Deržič s trobento, ostali člani pa so bili Viktor Deržič – klarinet, Franc Bratanič - Bene – saksofon, Jože Pilpah – bariton, Franc Bratanič – kitara in izmenično harmonikarji: Anton Šepetavc, Jože Agrež, Toni Hervol in Ivan Petan. Ansamblu sta posebno noto dajala pevca Danica Deržič in Vlado Medvešek. Še danes lahko ponosno zremo na prehojeno pot Veselih vandrovčkov, saj so ime Bukoška ponesli po različnih krajih v Sloveniji in Hrvaški. Imeli so samostojne koncerte, igrali so na zabavah, porokah, sodelovali na revijah narodno zabavnih ansamblov in celo na popularni oddaji Radia Ljubljane, Pokaži kaj znaš.

Na sredi teh poljan,
Ko se zaznava dan, odmeva pesmi glas.
To fantje mladi so, gredo seno kosit.
Za njim dekleti dve prišle bodo sušit.

(Avtor: Stanko Deržič)

Gasilski ansambel v petdesetih letih

Tradicijo Veselih vandrovčkov so v osemdesetih letih pod vodstvom Stanka Deržiča nadaljevali Mladi vandrovčki, ki pa so po nekaj letih delovanja odšli vsak svojo pot. Od tedaj v vasi ni več ansambla, ki bi deloval pod okriljem gasilskega društva.

Doma sem blizu Sel, ni daleč tu povprek,
če hočeš bit vesel, le pridi v Bukošek.

(Avtor: Stanko Deržič)

Veseli vandrovčki s pevcema Danico Deržič in Vladom Medveškom

Nastopi naših ansamblov so najbolj ostali v spominu obiskovalcem vrtnih veselic, ki so se še dolgo po vojni organizirale na dvorišču Jožeta Deržiča, očeta Stanka, Viktorja, Ivanke, Anice, Antona in Jožeta - Pepija, ki so bili vsi dolga leta aktivni gasilci.

Tako je bilo na veselici pred gasilskim domom

Ob koncu petdesetih let se je prizorišče prireditev prestavilo pred gasilski dom. Za vaščane Bukoška in okoliških vasi, pa tudi za meščane, je bil to vedno težko pričakovan dogodek. Vedeti je treba, da so v tistih časih bile možnosti za zabavo zelo omejene. Redki so imeli radijske aparate, o televiziji je tu pa tam kdo slišal, le v kino so ob nedeljah nekateri šli. Ljudje so bili željni druženja, poslušanja glasbe in plesa. Veselice so bile praviloma prvo nedeljo po 15. avgustu, na Rokovo nedeljo in dolga leta se jih je držalo ime »rokova veselica«. Poleg veselic so bile organizirane tudi majske prireditve ob praznovanju prvega maja, ko so postavljali mlaj. Izkupički veselic in majskih prireditev so se porabili za gradnjo novega gasilskega doma. Ta se je začela že pred letom 1950, trajala pa je skoraj celo desetletje, saj v tistih časih ni bilo delovnih strojev, ne tovornjakov za prevoz materiala, vse so postorile pridne roke, material pa zvozile konjske vprege.
Praktično ni bilo hiše v vasi, iz katere ne bi vsaj eden od članov sodeloval pri delovnih akcijah.

Začetek gradnje gasilskega doma

Prvi občni zbor v novem gasilskem domu je bil 24. januarja 1959. Vodil ga je predsednik Franc Ogorevc, ki se je vsem članom zahvalil za požrtvovalno delo in izrazil skupno veselje, da je gasilski dom pod streho.

Mladi gasilci - pionirji v zgodnjih šestdesetih letih

V petdesetih in zgodnjih šestdesetih letih je bilo v Bukošku veliko otrok im mladine, ki se je rada vključevala v gasilske vrste. Vodstvo gasilskega društva je zelo dobro skrbelo za podmladek, mnogi med njimi so pozneje postali glavni nosilci funkcij v društvu.
Leta 1962 je bil ustanovljen mladinski aktiv, katerega člani so bili tudi mladi iz Sel, Trnja in Zakota. Pod vodstvom mentorja Franca Baškoviča so pripravili dve zanimivi gledališki igri.
Tradicija gledališke dejavnosti se je s krajšimi premori nadaljevala, za kar je bil zaslužen predvsem Janez Bajc, ki je znal in hotel delati z amaterskimi igralci, tako z odraslimi kot z mladino, ki so priredili kar nekaj zanimivih del. Domačini se prav radi spominjajo mladinske predstave Kekec, še posebej pa so se nasmejali ob izjemno uspešno izvedeni burki Kje je meja. Tudi ob praznovanju dneva žena so otroci s svojimi mentorji pogosto pripravili program za matere in žene.

Ko sem še majhen bil,
sem srečen bil,
ker svojo mamico sem še imel.
Sva skupaj pevala in srečna sva bila,
da očka rekel je golobčka dva.

(Avtorja: Daniela Deržič in Vlado Medveščeк)

Gledališka igra Študent na vasi

Ob 40. obletnici: prihajajo mlade moči

Povojna generacija gasilcev se je v poznih sedemdesetih letih počasi začela poslavljati od aktivnega vodstva in upravni odbor se je dopolnjeval z mlajšimi člani. Praktično ves povojni čas, od 1950 do 1980, so bili najbolj aktivni člani upravnih

odborov, ali drugače aktivni akterji gasilstva v Bukošku: Jože Šetinc, Franc Ogorevc, Viktor Deržič, Ivan Hrastovšek, Franc Petan, Rudi Deržič, Stanko Deržič, Anton Deržič, Jože Deržič, Franc Lah, Ivanka Ogorevc, Anica Ogorevc, Angelca Godler, Danica Deržič, Martin Cerjak, Jernej Molan st., Franc Poček, Marjan Godler, Franc Bratanič, Drago Bratanič, Vlado Medvešek in mnogo drugih vaščanov, ki niso poimensko navedeni, vendar je njihov delež prav tako dragocen.
Tajniku Ivanu Hrastovšku gre posebna zahvala, da so se ohranili mnogi podatki o tem obdobju, saj so njegovi zapisniki lahko za vzgled mnogim, tudi današnji »elektronski« generaciji.

Skupaj zmoremo več – sožitje izkušenj in mladosti

Prva menjava generacij koncem sedemdesetih let

V osemdesetih letih se je z odhodom dolgoletnega predsednika Franca Ogorevca začelo novo obdobje delovanja društva. Mnogo starejših članov je še vedno ostalo aktivnih, nekateri so se poslovili, upravni odbor se je pomladil. Vodstvo društva je prevzel Franc Bratanič, ki je okoli sebe zbral upravni odbor v sestavi: Ruža Rostohar, Viktor Deržič, Jože Ogorevc, Marjan Papac, Ivan Hrastovšek, Anica Rezelj, Janez Bajc, Zvonko Bratanič, Franc Opravž, Stanko Deržič, Slava Bratanič, Vilko Vogrinc. V nadzornem odboru so bili Jože Opravž, Franc Novak in Jože Deržič.
Cilji društva so ostajali isti kot vsa leta prej, le metode so postajale sodobnejše in oprema modernejša.
Posebno pozornost so namenjali izobraževanju za gasilske častnike ter dopolnjevali

in obnavljali gasilsko opremo. Nabavili so motorno brizgalno Rosenbauer, od skupnosti za varstvom pred požari pa so leta 1979 dobili gasilski kombi IMV. Posebej veseli so bili paradnih uniform, saj so se tako lepše predstavili na paradah in drugih svečanostih.
V tistem času je bila zavest ljudi o tem, da je gasilski dom skupna last in tudi skupna skrb vseh krajanov, na zelo visoki ravni. Prostovoljnih akcij tudi v tem obdobju ni manjkalo. Gasilci so poleg osnovne dejavnosti, to je varovanja pred požari in pomoč ob elementarnih nesrečah, skrbeli še za napredek vasi. Prav oni so bili pobudniki asfaltiranja ceste skozi Bukošek, ki je naš kraj naredila bolj dostopen.

Če vprašaš tam ljudi, od kod si pa ti doma,
vsak rad odgovori z vesel ´ga Bukoška.
Ko greš čez našo vas oglasi se pri nas,
sprejmemo vsakega, z dežele smo doma.

(Avtor: Stanko Deržič)

Gasilski avto velika pridobitev leta 1979

Leta 1981 se je društvo povezalo z IGD Elan z Begunj. To sodelovanje je preraslo v pravo prijateljstvo med člani obeh društev. Sodelovali so med seboj, si izmenjevali strokovna mnenja, se obiskovali in družili na skupnih izletih.

Predsednik Franc Bratanič podpisuje akt o pobratenju, 30. maj 1981

V osemdeseti letih se je izpolnila tudi dolgoletna želja članov društva, da dobi svoj prapor, ki so ga razvili na prireditvi 21. 8. 1983. Pokrovitelj prireditve je bilo IGD Elan, saj je podjetje Elan v tistem času bilo ponos slovenskega gospodarstva. Na njihovih smučeh so tekmovali najbolj znani smučarji, med njimi naši slovenski, s Križajem na čelu, in Šved Stenmark, ki je ime Elana ponesel v svet.
Elančani, kot jih še danes radi imenujejo bukoški gasilci, so ob obiskih pogosto darovali gasilcem svoje smuči ali drugo športno opremo.

Elanovo darilo – miza za namizni tenis

Kar nekaj let se je vodstvo društva trudilo pridobiti nove člane gasilcev, od pionirjev ter mladincev do članov in članic. Mlade so privabili tudi tako, da so jih odpeljali na izlete, med drugim v Zagreb, pa na Sljeme, obiskali so tudi Logarsko Dolino, večkrat so bili na Gorenjskem kot gostje IGD Elan. Trud je obrodil sadove in uspelo jim je organizirati operativne vrste vseh desetin. Leta 1985 so bili evidentirani mladinci: Slavko Bratanič, Lovro Medvešek, Igor Godler, Drago Ogorevc, Sandi Rožman, Vili Polovič, Bruno Smoljanovič, Stanči Smoljanovič, Stanko Deržič ml. Mentor je bil Jernej Molan ml. Mladinke je vodil Janez Bajc, sodelovale so: Vesna Rostohar, Metka Vimpolšek, Mojca Vimpolšek, Jožica Ogorevc, Metka Rezelj, Alenka Bratanič, Zvonka Deržič, Polona Cerjak in Nuška Hervol. Franci Opravž je skrbel za žensko desetino, ki je imela naslednje članice: Anica Rezelj, Ruža Rostohar, Olgica Molan, Rezika Hervol, Stanka Deržič, Marija Deržič, Danica Bratanič, Slava Bratanič, Kristina Savnik, Marjana Bajc, Rozika Deržič. Članska moška desetina v sestavi: Franc Opravž, Jože Opravž, Franci Hrastovšek, Ivan Hrastovšek ml., Franc Bratanič, Ivi Bratanič, Darko Cizelj, Viki Deržič, Franc Novosel, Jože Deržič je delovala pod vodstvom Vilija Vogrinca. Desetine so se udeležile mnogih tekmovanj in osvojile številna priznanja.

Ponosni v novih uniformah

Glavni vir dohodkov za aktivnost gasilskega društva so še vedno ostajale veselice, ki so bile še bolj obiskane zaradi nastopov znanih ansamblov in solistov iz Slovenije in Hrvaške. Tako so v Bukošku doneli zvoki narodno zabavnih ansamblov Lojzeta Slaka, Avsenikov, Zadovoljnih Kranjcev, nastopili pa so tudi pevci in pevke popularne glasbe: Novi fosili, Ljubka Dimitrovska, Ivica Šerfezi, Tereza Kesovija. Program so povezovali in navduševali s svojimi šalami: Boris Kopitar, Tone Fornezzi – Tof, Martin Sagner - Dudek, Vinko Šimek – Šraufciger in še mnogi drugi.

Nastop ansambla bratov Avsenik ob šestdesetletnici društva

V Bukošek so radi prišli tudi gostje

Gasilsko društvo Bukošek je vedno imelo zelo dobre odnose z ostalimi društvi v naši občini, s pobratenim društvom IGD Elan, s prijateljskim društvom BPT Tržič in društvi iz sosednje Hrvaške.
Tako je na paradi ob 60. obletnici v Bukošku poleg domačega sodelovalo kar 27 društev, od tega 3 IGD in dva društva iz sosednje Hrvaške. Strumno je korakalo kar 228 članov, 44 članic, 38 mladincev in pionirjev ter 19 praporščakov.

Gasilska parada, 1986

Leta 1988 je predsednik društva postal Jernej Molan, ki si je z upravnim odborom zadal ambiciozne cilje, a so bili le delno realizirani, saj je leta 1991 v vojni za Slovenijo Jernej za vedno zapustil svoje gasilce. Za časa njegovega predsedovanja se je začel graditi prizidek s sodobno gasilsko orodjarno.

Jernej Molan z delom svoje ekipe, leto 1988

Ne bi bilo pošteno, če ne bi omenili tudi problemov, ki so se v vsem obdobju delovanja občasno pojavljali v gasilskem društvu. Iz zapisnikov društva je razvidno, da so imeli probleme z udeležbo na vajah, z nedisciplino, s trenji znotraj članstva, tu pa tam so trčili med seboj interesi mladih in starejših članov. Tudi vse prireditve niso vedno uspele, največji sovražnik je bilo po navadi vreme, ki je razgnalo obiskovalce. Na srečo pa konflikti niso zavrli dejavnosti, dostikrat so bili celo gibalo napredka.

Po letu 1991, ko je vodenje društva prevzel Franc Poček, se je marsikaj spremenilo tudi na področju prostovoljnega gasilstva in društvenega življenja nasploh. Sprememba zakonodaje je prinesla nove naloge, organiziranje prireditev je postalo zahtevnejše, nekatere naloge, ki so jih prej opravljali domačini sami, je bilo treba zaupati profesionalcem. V tem obdobju do leta 1996 so se gasilci zelo izkazali s številnimi delovnimi akcijami, saj so dokončali obnovo prizidka gasilskega doma z orodjarno, naredili fasado na celotnem objektu ter obnovili gasilsko kapelico. Obnovljeni gasilski dom je bil predan namenu leta 1996, na proslavi ob 70. obletnici društva. V drugi polovici devetdesetih let pa so obudili tudi gasilsko desetino članov A. V tem obdobju so se s svojim predanim delom izkazali predsednik Franc Poček, tajnica Ruža Rostohar, predsednik gradbenega odbora Franc Vimpolšek, gospodar Zvonko Bratanič, Janez Bajc, Vilko Vogrinc in mnogi drugi.

Druga menjava generacij koncem devetdesetih

Leta 1997 se je zgodila največja kadrovska sprememba v društvu vse od ustanovitve, saj so vodenje prevzeli povsem novi in mladi obrazi. Tedaj je predsednik postal Boris Poček, tajnica Majda Čarni, blagajnik Matjaž Bratanič ter poveljnik Vilko Vogrinc. V obdobju do leta 2013 so v upravnem odboru sedeli še: Janez Bajc, Franc Vimpolšek, Zvonko Bratanič, Aleš Bratanič, Vlado Bratanič, Kristina Savnik, Vojko Poček, Slavko Rožman ml., Darko Cizelj, Viktor Deržič st., Viktor Deržič ml., Zvonka Deržič, Marija Deržič, Igor Godler, Ludvik Rezelj, Franc Rostohar.
Po letu 2000 so bili glavni cilji društva usmerjeni v delo z vsemi kategorijami gasilcev in izboljšanje prostorskih ter delovnih pogojev. Zadali so si ambiciozen dolgoročni program. Mnoge naloge so uresničili, nekatere pa še čakajo na realizacijo, saj so za njih potrebna večja finančna sredstva.
Velik dosežek takratnega vodstva in članov upravnega odbora je bil nakup novega gasilskega vozila Iveco Daily 65 C15D z rezervoarjem 800 Ll in dodatno tehniko, s čimer so izboljšali hitrost in učinkovitost pri intervencijah. Vozilo je bilo predano

namenu 21. avgusta 2004, ko so gasilci praznovali skupaj s Krajevno skupnostjo Zakot-Bukošek-Trnje in Turističnim društvom Bukošek, tradicionalni krajevni praznik. Na tej slovesnosti je društvo podelilo tudi listine o častnem članstvu zaslužnim članom PGD Bukošek. Prejeli so jih Ivan Cerjak, Ivan Hrastovšek st., Viktor Deržič st. – častni poveljnik in Franc Bratanič – častni predsednik.

Veseli novega gasilskega avta

Leta 2006 je bila 80. obletnica delovanja gasilskega društva Bukošek, ki so jo obeležili s praznovanjem krajevnega praznika. Ob tej priložnosti je predsednik Boris Poček obiskovalcem med drugim dejal:
»Biti prostovoljni gasilec je bil v Bukošku že od nekdaj sen večine otrok in tudi zato imamo danes kadrovsko dokaj močno društvo. Še najraje gasilci sodelujejo na tradicionalni prireditvi Krajevni praznik, ki jo že vrsto let prirejamo na Rokovo soboto. Klicu domačega društva pa se ne odzivajo samo gasilci, ampak tudi ostali vaščani, kar dela našo vas še bolj enotno in prijazno. Posebej veseli pa smo, da se vseh naših prireditev udeležujejo tudi naši bivši gasilci, bivši vaščani, ki jih je pot zanesla v tuje kraje. To je ena izmed največjih vrednot PGD Bukošek, saj se tudi po tem vidi, da ima društvo dušo, bogato zgodovino, in dobre ljudi,...«

Uniformirani gasilci leta, 2006

V začetku leta 2004 je bila na pobudo Vlada Brataniča, Majde Čarni in Jasmine Molan, po dolgih letih premora, ustanovljena dramska sekcija gasilskega društva Bukošek. Zaigrali so balado Črno in Belo. Na premieri so poželi veliko uspehov, dobili pohvale in denarne nagrade, zato so predstavo zaigrali tudi v Gaberju. Z igro, ki so jo mladi ponovili v Bukošku, so gasilci in vaščani, ki so se zbrali ob prvomajskem kresu, obeležili vstop Slovenije v Evropsko unijo.

Črno in belo

Gasilsko društvo dobro sodeluje s Krajevno skupnostjo Zakot-Bukošek-Trnje in s Turističnim društvom. Skupaj že več kot deset let organizirajo miklavževanje. Sprva so ta potekala tako, da se je skupina podala po vasi in obiskala otroke. Ker pa je bilo interesa za obisk Miklavža in parkljev vedno več, se je prireditev prenesla v gasilski dom Bukošek. Več let se je omenjene prireditve udeležilo veliko otrok, zadnja leta pa je Miklavža zamenjal Božiček.

Božiček, 2015

V zadnjih desetih letih

Prostovoljno gasilsko društvo Bukošek je leta 2006 pristopilo k izdelavi idejne zasnove obnove gasilskega doma, ki naj bi postal večnamenski objekt, tako za izvajanje dejavnosti gasilcev kot za potrebe krajanov celotne krajevne skupnosti Zakot-Bukošek-Trnje. Zaradi izredno velikega finančnega zalogaja, ki ga terja načrtovana obnova, je občni zbor na svoji seji leta 2012 sprejel sklep, da se odproda del prostorov ter dvorišča Občini Brežice, ki ga bo le-ta namenila za delovanje krajevne skupnosti. S kupnino je bila v letu 2015 dokončana večnamenska dvorana s kuhinjo in sanitarijami ter sodobni ogrevalni sistem s toplotno črpalko. Tudi pri tej obnovi je bilo vloženih zelo veliko prostovoljnih ur dela, izkazali pa so se predvsem Vilko Vogrinc, Viktor Deržič, Davor Rožman, Darko Cizelj, Matjaž Bratanič, Silvo Šneberger in Valentin Zorič.

Gradnja nove dvorane – tudi sami zmoremo

V prihodnosti bo potrebno obnoviti še ostarelo ostrešje, dokončati podstrešne prostore ter na objektu narediti fasado. Na izrednem občnem zboru so člani leta 2015 sprejeli sklep, da se Občini Brežice proda še del prostorov na delu podstrešja, ki bodo urejeni za delovanje društev znotraj krajevne skupnosti Zakot-Bukošek-Trnje. Kljub nekaterim pomislekom glede prodaje nepremičnin v lasti društva, je na koncu prevladalo splošno mnenje, da ima društvo za svoje delovanje v lasti še vedno dovolj lastnih prostorov ter da prodani prostori ne bodo izgubljeni, saj jih bodo vaščani lahko koristili tudi v bodoče. Že danes gasilci, vaščani in drugi krajani s pridom koristijo nove pridobitve obnovljenega doma, predvideva pa se, da bo dogajanje še bolj zaživelo, ko bo obnova doma gasilcev in krajanov naše krajevne skupnosti dokončno zaključena.

Pozdrav predsednika Viktorja Deržiča ob odprtju obnovljene dvorane, julij 2015

Otroški tabor, 2014

Na občnem zboru, 12. januarja 2013, je bilo izvoljeno novo vodstvo PGD Bukošek. Predsednik je postal Viktor Deržič. Člani upravnega odbora za mandatno obdobje 2013-2018 so: Silvo Šneberger – podpredsednik, Vilko Vogrinc, Matjaž Bratanič, Valentin Zorič, Danijel Bratanič, Igor Godler, Boris Poček in Kaja Rožman. Člani nadzornega odbora so: Majda Čarni – predsednica, Aleš Bratanič in Jasmina Molan.

Najuspešnejše tekmovalne desetine zadnjih 20 let

PGD Bukošek se lahko skozi celotno zgodovino pohvali s številnimi generacijami odličnih desetin gasilcev in gasilk, ki so se zelo radi udeleževali različnih gasilskih tekmovanj, iz katerih so se pogosto vračali z osvojenimi priznanji in pokali. Vitrine osvojenih pokalov in priznanj pa so vendarle najbolj napolnile desetine zadnjih dvajsetih let, pri čemer so predvsem izstopali člani A in zdajšnji člani B letnikov od 1970 - 1980. Član te generacije, Boris Poček je povedal naslednje:
»Po tekmovalnem zatišju od sredine osemdesetih let prejšnjega stoletja je bila naša desetina formirana okoli leta 1995 na pobudo takratnega predsednika Franca Počka in mentorja desetine Janeza Bajca. Po prepričljivi zmagi na sektorskem tekmovanju je desetina dobila neverjeten zagon, ki traja tudi še po dvajsetih letih. V tistem obdobju sploh ni bilo aktivnih desetin na območju GZ Brežice, zato smo se vsi vzneseni podali na tekmovanja izven meja naše občine, kjer pa smo hitro padli na trdna tla, ko smo spoznali, da je to za nas povsem drugi svet, saj sodi Slovenija na področju gasilskih tekmovanj v sam svetovni vrh. Vendar desetina ni obupala in je hitro posnemala prakse najboljših ekip ter z zagrizenim delom zelo hitro napredovala. Kmalu so se začeli tudi uspehi. Zaradi majhnega števila tekmovanj v domači občini smo se le-teh udeleževali na območjih celjske, novomeške regije,

v zgodnjih letih novega tisočletja pa se je pričelo zelo plodno sodelovanje na gasilskih tekmovanjih v obmejnih krajih sosednje Hrvaške. Zaradi zelo dobrih rezultatov, številnih osvojenih pokalov in izredno družabnih karakterjev nekaterih naših članov, smo postali pri društvih iz sosednje Hrvaške izredno priljubljeni, kar se je poznalo tudi pri udeležbi na našem domačem gasilskem tekmovanju, ko se je v najboljših letih tekmovanj udeležilo tudi do 13 desetih iz Hrvaške. Desetina se lahko v dvajsetih letih pohvali z dvema osvojenima naslovoma najboljše desetine v regiji ter nekaj drugimi in tretjimi mesti. Slabši nismo bili nikoli. V dvajsetih letih smo osvojili tudi vse naslove najboljših v občini razen na zadnjem občinskem tekmovanju, ko smo bili drugi. V tem obdobju smo sodelovali tudi na sedmih državnih tekmovanjih, kjer smo leta 2006 dosegli najboljši rezultat 18. mesto v Žalcu.

Regijski prvaki, 2005

Regijski prvaki, 2007

Na začetku novega tisočletja se je formirala tudi zelo aktivna skupina starejših gasilcev, ki z manjšimi spremembami nastopa še danes. O njenem nastanku in delovanju je Vlado Bratanič, kot njihov mentor, povedal takole:
»Zamisel o ustanovitvi desetine starejših gasilcev se mi je porodila po državnem gasilskem tekmovanju leta 2002, kjer so številna društva tekmovala v tej starostni kategoriji. Pogovoril sem se s kasnejšimi člani Francem Počkom, Viktorjem Deržičem in Janezom Bajcem. Zamisel so z veseljem sprejeli in tako so se nam spomladi 2003 na prvih vajah pridružili še Franc Hervol, Drago Bratanič, Franc Rostohar, Franc Vimpolšek in Ivan Medved.
Na začetku mi je pri mentorstvu na vajah pomagal Vojko Poček. Prvo tekmovanje smo imeli 11.5.2003, pod okriljem OGZ Brežice. Bili smo prva desetina, ki je kadarkoli v naši zvezi nastopila v tej kategoriji in tudi zmagala. Od takrat do danes smo sedemkrat zapored postali prvaki občinske zveze. Na tekmovalnem nivoju posavske regije smo se vsakokrat uvrstili na prva tri mesta. Največji uspeh smo dosegli 11.10.2009, ko smo osvojili prvo mesto. Redne uvrstitve na »stopničke« so nas popeljale na sedem državnih tekmovanj, kjer smo vedno izpolnili svoja pričakovanja in skupaj z ostalimi našimi desetinami ponesli ime svojega gasilskega društva in vasi po vsej Sloveniji.«

Desetina starejših gasilcev, 2003

Veterani na državnem tekmovanju v Kopru, 2016

Sedanja desetina veteranov vadi in tekmuje v sestavi: Martin Bogovič, Franc Vimpolšek, Anton Hervol, Zvonko Bratanič, Rafael Meglen, Franc Opravž in Jože Opravž, rezervi sta Drago Bratanič in Slavko Rožman.

Zgledu svojih starejših kolegov sledi tudi aktivnost mlajših generacij, ki so se pogosto udeleževali tekmovanj v kvizu in dosegali odlične uspehe. Največji uspeh

je bil dosežen leta 2003, ko so pionirji in mladinci zmagali, pripravniki pa zasedli četrto mesto. Vodili so jih mentorji Janez Bajc, Vojko Poček in Vlado Bratanič.

Udeleženci gasilskega kviza, 2003

Zelo uspešne so vse ostale desetine, ki sodelujejo na domačih tekmovanjih, gostujejo pa tudi na Hrvaškem. Za dobro delo so potrebni dobri mentorji in eden od njih je Silvo Šneberger, ki ja za ta zbornik napisal:

»Z letom 2009 je zelo aktivno pričela delovati nova generacija članov A. Zaradi pomanjkanja tekmovanj na domačem terenu, so se fantje udeleževali tekmovanj izven regije, predvsem na celjskem, mariborskem in ptujskem delu Slovenije. Obiskovali so tudi sosednjo Hrvaško. V letu 2010 so se prvič udeležili tekmovanja v spajanju sesalnega voda. V tem tekmovanju so dosegali odlične rezultate, še posebej v sezoni 2013, ko so na državni ravni dosegli sedmo mesto. Članom so se v sezoni 2012 pridružile tudi članice. Te so v ženski kategoriji tekmovanj SSV pokazale svoje znanje in hitrost, in se tako uvrščale med petnajst najboljših ekip v Sloveniji. Največji uspeh so dosegle leta 2015, ko so postale regijske prvakinje in leta 2016 zelo uspešno sodelovale prvič v zgodovini društva na državnem tekmovanju v Kopru. Tako člani A kot članice A, nadaljujemo tradicijo članov B. Na občinskih in regijskih tekmovanjih smo, in dosegamo še vedno, same vrhunske rezultate.

Ponosni smo tudi na podmladek. Tako pionirji kot mladinci tekmujejo na tekmovanjih za doseganje značk (bronasta, srebrna, zlata). Ob takšnem tekmovanju se seznanijo z osnovami gasilstva, gašenja požarov, spoznavajo opremo. Še najpomembneje pa je druženje s sosedi in pridobivanje prijateljev. Lani so mladinci, po kar dolgem obdobju, ponovno tekmovali na občinskem tekmovanju in si pridno nabirali izkušnje.«

Člani A – občinski prvaki leta 2015

Velike Malence - tekmovanje, 2015

Mlade gasilke - regijske prvakinje leta 2015

Spomini, lepi spomini

Tako se prične zadolžitev članstva, kje naj mu bo mesto na prireditvi. Za glavno vstopnino se določi Šetinc Jože in Ogorevc Franc. Plesna vstopnina Lah Franc in Ogorevc Anica. Za bar se določita Cerjak Martin in Šrol Anica, pri vinu pa Hrastovšek Ivan in Hrastovšek Justi, za klet Deržič Jože in Deržič Anton. Jestvine in pecivo pa Bratanič Angela in Deržič Milka za natakarje pa Prešiček Karl, Godler Marjan, Godler Ema, Hervol Mimica, Poček Zinka in Hervol Valentin. Za redarje pa se določijo Bratanič Drago, Papac Vido, Cerjak Ivan in Hervol Martin.

(Iz zapisnika z dne 16.8. 1961 v gasilskem. domu, kot je zapisal Ivan Hrastovšek)

Na veselicah se je včasih prodajala le domača hrana. Ženske smo spekle kruh, pecivo, darovale so se kokoši, ki smo jih tudi doma pekli. Tudi kakšnega prašiča so zaklali. Rada se spominjam obiskov Elančanov, ki so bili redni gosti na naših veselicah. Velikokrat smo jih gostili tudi pri nas doma. Oni pa so nas povabili na izlete. Bilo je lepo, z Ivanom sva veliko lepega doživela z gasilci.

(Justika Hrastovšek)

Veseli Vandrovčki smo bili zelo popularni. Veliko smo nastopali, čeprav so pogoji za delo bili zelo skromni. Imeli smo en sam mikrofon in star ojačevalec, ki se je pogosto pokvaril. Na popravilo smo ga vozili na Hrvaško s starim mopedom. Spomnim se, da smo nekoč šli na nastop v Podbočje. Bilo je veselo kot vedno, kjer smo nastopali in tudi čas je hitro minil. Enkrat proti jutru sem ugotovil, da sem ostal sam, brez prevoza. Moral sem iti peš domov. Ni bilo prav prijetno.

(Vlado Medvešek)

Mlada dekleta smo v tistih časi rade hodile na veselice. Ko sem izvedela, da na veselici v Kapelah igrajo Veseli Vandrovčki, sem na vsak način hotela biti tam. Težko sem prepričala mamo, da me je pustila iti, saj sem bila še zelo mlada. Tam sem stala pred odrom in gledala pevca. Tudi on me je opazil. Kot veste je še danes moj mož.

(Zinka Medvešek)

Kot mlada gasilka sem pomagala pri gradnji gasilskega doma. Moški so na roke mešali beton, dekleta pa smo s »šajtrgami« vozile material. To je bilo enkrat po petdesetem letu. Pozneje sem odšla v Nemčijo, po vrnitvi pa sem rada šla na veselico.

(Tinka Cizelj).

To so spomini na čase, ki se ne bodo več povrnili. Pogosto sem bila zaposlena za šankom. Spominjam se, da so bili med najbolj zvestimi obiskovalci tudi Romi. Bili so med boljšimi strankami, celo napitnino so nam dali, a ta je vedno ostala v gasilski blagajni. Najbolj mi je bila všeč složnost ljudi v vasi, veliko smo se družili, praznovali dan žena, mlaj se je postavljal, akcij je bilo veliko. Res lepi spomini.

(Slava Bratanič)

Veliko sem sodeloval z gradbenim odborom, predvsem ob koncu osemdesetih let. Tudi precej brezplačnih voženj s tovornjakom sem opravil. Ena mojih nalog je bila raznašanje novoletnih koledarjev. S Slavkom Rožmanom in Francem Rostoharjem sem največkrat hodil po vasi. Domov smo se praviloma vračali veseli, zgodilo se je, da smo kakšen dan obiskali le tri hiše, toliko smo si imeli povedati. Še vedno sem aktiven kot veteran, rad vidim mlade, ki nadaljujejo z delom. Mladim moramo zaupati, nekateri so preveč kritični do njih. Vsaka generacija svoj čas doživlja po svoje.

(Franc Vimpolšek)

Hitro so minili lepi časi, ko smo z gasilci živeli svojo mladost in se družili s prijatelji. Zdaj ostajajo le spomini in slike, ki pričajo o tem, kaj vse smo doživeli. Dostikrat sem bila tudi sama, saj je mož Franc kot predsednik, veliko časa posvetil gasilskemu društvu.

(Danica Bratanič)

Najraje se spominjam dela z mladimi. Otroci so me klicali kar mama, ko smo pripravljali različne predstave. Nepozabne so tudi proslave ob dnevu žena, pa druženje s člani IGD Elan. Na gasilstvo me vežejo najlepši spomini, pomenilo mi je vse, saj sva bila oba z možem Francijem zelo predana delu v društvu. Dolgo časa sem bila tudi tajnica društva. Danes sem nekako daleč od dogajanja in včasih se počutim pozabljeno in osamljeno.

(Ruža Rostohar)

Kot sosed gasilskega doma sem z gasilci od malih nog. Več kot 30 let sem bil gospodar. Bil sem strog, a če hočeš, da je red, tako mora biti. Veliko stvari mi je zbežalo iz spomina, rad pa se spominjam veselic. Posebej tisto sem si zapomnil, ko je nastopal Ivica Šerfezi. Bilo je toliko ljudi, da so tako potacali travo na našem travniku, da še dolgo potem ni rastla. Tudi naš kozolec bi znal povedati kakšno zgodbo z veselic, če bi seveda govoril, saj je nudil zavetje mnogim mladim zaljubljencem. Veselice so bile včasih glavno mesto spoznavanja med mladimi in mnogi so se tudi poročili. Še danes grem rad med gasilce.

(Zvonko Bratanič)

Že kot otrok sem z očetom Pepijem, ki je bil zelo aktiven pri gasilcih, pogosto odhajal na gradbišče, ko so začeli z izgradnjo gasilskega doma. Vključil sem se v pionirske vrste in se najbolj spomnim, kako smo šli na tekmovanje v Bregano, nazaj grede pa smo obiskali Mokrice. Zdelo se mi je, da smo potovali zelo daleč. Ne vem pa s čim smo se peljali, saj gasilci še niso imeli svojega avta. Najbrž s kakšnim sposojenim. Oba starša sta bila aktivna gasilca, sam pa sem zaradi narave svoje službe, bil le občasno prisoten. Rad pa sem hodil na veselice in tam tudi pomagal.

(Jože Deržič)

Bila sem članica ženske desetine, naš mentor je bil Franci Opravž. V začetku smo nastopale kar v trenirkah, saj nismo imele uniform. Rada sem pomagala na veselicah, za šankom je bilo vedno veselo. V spominu mi je ostal izlet na Titov grob v Beograd, ki je bil organiziran 1984. leta. V vasi so se takrat vse novice širile v zbiralnici mleka, ki je bila pri Hrastovškovih. Tako sem tudi sama izvedela za izlet in se prijavila. Imeli smo najet kar cel vagon vlaka. Bilo je zelo lepo.

(Rozika Deržič)

Bila sem aktivna članica ženske desetine in dosegla naziv častnice. Veselica tudi praktično nobena ni minila brez naju z Ludvikom. Rada sva pomagala, kadar je bilo treba. Toliko lepih spominov me veže na gasilce, da sploh ne vem kaj bi posebej izpostavila. Morda druženje z ostalimi društvi, ki so popestrila dogajanja v domačem kraju. Najbolj smo se povezali z Elanom in spletle so se res globoke prijateljske vezi. Mnogo krajev smo obiskali, ki jih morda drugače nikoli ne bi videli.

(Anica Rezelj)

Leta 1958 sem bil pionir in Bukošani smo bili zelo dobri. Za tri naše pionirje smo dobili nagrado teden dni bivanja na morju. Bil sem izbran in takrat sem prvič videl morje in se tudi naučil plavati. To je bilo nepozabno doživetje, ki ga brez gasilcev ne bi doživel. Spomnim se prvega gasilskega kombija, ki ga je društvo dobilo, pa novih uniform. Vsake pridobitve smo se zelo veselili.

(Joško Bratanič)

Kot otrok sem komaj čakala, da bo veselica. Takrat so bile te še pri Deržiču ob glavni cesti. Gledala sem, kako so večja dekleta z lipico, ki so jo nabrale v Dobravi, okraševale oder za glasbo in jim zavidala, ker so že tako velike, da lahko plešejo, me smrklje pa smo le stale ob ograji in občudovale muzikante. Na veselici smo otroci dobili tudi sladoled (dobrina, ki je bila redko na razpolago), ki ga je s triciklom pripeljal brežiški slaščičar Đabir. Pa slikali smo se lahko, saj je prišel tud fotograf. Prav od tu imam eno redkih slik iz otroštva. Naša soseda Mima je bila šivilja, Pred vsako veselico je imela toliko dela s šivanjem novih oblek, da včasih vsega ni zmogla in so domači ter tisti, ki smo bili blizu, včasih prišli na vrsto tik pred zdajci. To je bilo nervoze! Ker sem imela druge interese in sem dolgo bila od doma, nikoli nisem bila aktivna gasilka. Sem pa že ob očetu in pozneje ob bratu, videla, kaj pomeni biti gasilec in kako predani so svojemu poslanstvu. Vedno sem cenila vse, kar so gasilci storili za vas in sem zadnja leta tudi pomagala pri aktivnostih ob obnovi gasilskega doma.

(Stana Molan)

Pogled v prihodnost

V zadnjem desetletju se na srečo tudi naša vas pomlajuje, po nekajletnem zatišju se je število otrok kar precej povečalo. Upajmo, da je med njimi čim več bodočih gasilk in gasilcev.

Naš večnamenski dom ima sedaj lepšo podobo in nudi dobre pogoje za delo z mladimi. Če se bo nadaljevala tradicija dobrega dela z mladino in bodo prostori dobili pravo vsebino, potem se za bodočnost gasilskega društva ni bati.

Vrata v novo dvorano so odprta, julij 2015

Kaj pa o gasilstvu in gasilcih mislijo najmlajši?

Tako so odgovorili na vprašanja: »Na kaj se spomniš, ko slišiš za gasilce? Kaj boš delal ko boš gasilec?«

Gasilci gasijo, če gori, so do vseh prijazni in pridejo na pomoč, če jih kdo rabi.
Ko bom velika se bomo »lušno mel« in bom dobro delala gasilske vaje, špricala z vodo s cevjo in delala bom vse kar bo delal ati. Ati se pogovarja z drugimi, pije pivo in imajo gasilske vaje. **(Nina, 6 let)**

Na ogenj in vodo, ki šprica z dolge cevi. Peljal se bom z gasilskim avtom do Brežic in splezal na veliko lestev. **(Žan, 5 let)**

Na atija, ki oddivja, ko mu na mobitelu zazvoni sirena. Pomagal bom gasiti požare in hodil na vaje. **(Luka, 9 let)**

Gasilska hiša! **(Zoja, 3 leta)**

Gasilski avto! Vozila se bom z gasilskim avtom okoli Bukoška **(Vita, 7 let)**

V Bukošku raste nov rod gasilcev

Dan žena, 2015

Svečana seja, 22. 7. 2016

OBČINA BREŽICE

Kmetijska trgovina CERJAK

Krajevna skupnost Zakot - Bukošek - Trnje

www.ARtisk.si
TISKARNA ZA VSE IN VSAKOGAR

Tiskanje tega zbornika so omogočili:

Občina Brežice, Krajevna skupnost Zakot- Bukošek – Trnje,

Kmetijska trgovina Cerjak in AR – tisk.

Julij, 2016